

Odmev iz Afrike

— mesečnik s slikami —

v pospeševanje afriških misijonov.

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja v Rimu.

—
Leto XXII.
—

Ljubljana 1925.

Str.		Str.
	Uvodniki in sestavki.	
	Teden dni na potu (o. Bellani)	45, 60
	Rešena duša	46
	Zopetna ustanovitev nekdanje- ga misijona	52
	Skofov jubilej in posvečenje v Ugandi (o. Jeuland)	52
	Nova maša pri zamorcih	54
	Moč molitve in blagosovlje- ne vode (o. Giroday)	56
	Od polumeseca h križu (o. Libri	62
	Krst v Afriki	66
	Silna revščina v cerkvi (sr. Ulman)	67
	Cvetoči — a siromašni mi- sijon Lindi (o. Häflinger)	70
	Duhovne vaje v apost. vikaria- tu Togo (o. Roland)	71
	Osrednja Afrika (o. Rivierre)	76
	Moč sv. rožnega venca (o. Van Hoef)	78
	† Mati Veronika (sr. Basse)	88
	Izgnane — se zopet vračajo (sr. Engelberta)	91
	Mrtvec zopet govori (škof Ne- ville)	93
	Božič v nekem misijonu ob reki Oranje (o. Pagos)	94
	Misijonski dopisi.	
	Beli očetje.	
	Apostolski vikariat Uganda (Pismo o. Védrières)	23
	Apostolski vikariat Nyassa (Pismo Guillemé)	50
	Povesti in popisi.	
	Potreba ustanov za črne kate- histe (škof Cessou)	3
	Zaupanje v pobožnost Srca Jezusovega (Sr. Beatrice)	7
	Misijonska uganka (o. Carrar- da)	7
	Čudežno ozdravljenje v Na- makvalandiji (škof Simon)	8
	Poglavar Kinanjui in njegovi sinovi (škof Neville)	12
	Motorno kolo v službi mi- sijonov	14
	Kobilice v Namakva-deželi (o. Lebeau)	22
	Mamica „Natalija“ (sr. Ubal- da)	26
	Zgledna zvestoba črnega Jo- žefa (sr. Felicijana)	29
	Mukendenci, glavarjeva hčerka Modri črnc	31
	Spominska kapelica Naše Ljube Gospe mučeniške	34
	Preko Afrike	37
	Naši mladi kristjani (sr. Basse)	38
	Žena krstila moža	41
	Prvi petek v pragozdu	41

	Str.
Apostolski vikariat Ruandi (Pismo škofa Classe) . . .	85
Apostolski vikariat Bangweo- lo (Pismo škofa Larue) . . .	36
Očetje od Sv. Duha.	
Apostolska prefektura Sev. Katongo (Pismo msgr. Lem- pereur)	6
Očetje Družbe Jezusove.	
Misijon Rodezija :	
(Pismo o. Torrend)	68
(Pismo o. Biehler)	68
(Pismo o. Spindel)	68
(Pismo o. Siemienski) . . .	69
(Pismo br. Longa)	69
Kapucini.	
Apostolski vikariat dežel Gallas (Pismo o. Serafin) . . .	24
Benediktinci.	
Apostolska prefektura Lindi (Pismo ap. prefekta)	86
Oblati Brezmadežne Device.	
Apostolski vikariat Natal (Pis- mo o. Coupe)	85
Oblati sv. Frančiška Saleškega.	
Apostolska prefektura Velika Namakva-dežela (Pismo ško- fa Eder)	72
Misijonska družba sv. Jožefa.	
Apostolski vikariat Gornji Nil (Pismo škofa Birmans) . . .	19
Misijon Basankusi (Pismo o. Brandsma)	87
Dominikanci.	
Apostolska prefektura Vzh. Uelli (Pismo o. Rolin) . . .	20

	Str.
Križaji.	
Misijon v Belgijskem Kongu (Pismo o. van Asseldonk)	24
Kratki misijonski dopisi.	
Str. 11, 18, 31, 32, 38, 44	
Kronika Družbe sv. Petra Klaverja.	
Str. 16, 64, 95	
Raznovrstno.	
Dušna premija 1, 17, 36, 50, 66, 83	
† Škof Karrara	14
Drobtinice in zlata zrna 11, 18, 31, 32, 38, 44, 48, 51, 58, 71	
Zahvala in priporočila naše- mu afriškemu tisku	15
Iz naše listnice	16
Vesti iz Propagande 15, 77, 95	
Prepričanje nekega afriškega misijonarja	31
Uslišane molitve na priproš- njo pokojne ustanoviteljice Klaverjeve družbe, Marije Terezije Ledóchowske 32, 63, 80, 95	95
Zveza afriškega tiska 25, 48, 63	
Življenje v misijonu — življen- je žrtev	58
Misijonsko slavlje v Skofji Loki	61
Mali Maks	62
Izkaz od Družbe sv. Petra Kla- verja razdeljenih misijonskih milodarov v letu 1924	73
Predmeti, ki so bili v l. 1924 poslani v misijone	75
Hvala Bogu!	76
Semeniška ustanova jubilejne- ga leta	77
Vsota za „semenišče sv. leta“ še ni skupaj.	83
Mašna zveza za Afriko	96

	str.		str.
Slike.			
Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev	1	zusovega v Bazuto	43
Zamorski katehist s svojo družino	5	P. Rupert, katehist Butelica in mis. sestre s otroki sirotišnice misijona Transval . . .	49
Mala Terezija trosi cvetke milosti na svoje častilce . . .	9	Povodam škofovega posvečenja v Afriki	53
Dva zamorca-divjaka	13	Kamele pri studentu, Zg. Egipt.	59
Ubogih bolniki gredo prosit zdravil k misij. sestram . . .	17	Škof Cessou, o. Gautier in katehist Jožef	65
Blagoslavljanje jedil v deželi Bazuto	21	Misijonarji v Rodeziji postavljajo šolo „Sv. Marije“ . . .	69
Natalija s sirotami iz Kili-mandžara	27	Zamorčki - prvoobhajanci iz Kigonsere v siromašnih pokrivalih	71
P. Biehler, D. J., s črnimi kongreganisti. Rodezija	33	Jezušček	81
Temelj misijonske cerkve v Blantyre	37	Borno semenišče v Alitieni, misijon oo. lazaristov . . .	84
S. Basse z zamorskimi deklicami	39	Provizorična kaplica v Lindi	87
Procesija na praznik Srca Je-		Mati Veronika na mrtvaškem odru	90
		200 6	

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosepah afriških
misijonov

s prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, laškem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 lir, 1 dolar, 9000 K. (S prilogo »Klaverjev Koledar« 12 Din, 6.20 lir, 1.20 dol., 13.000 K.) — Naročila in milodare za afriške misijone, prosimo, naslavlajte na:

Družba sv. Petra Klaverja Ljubljana, Miklošičeva cesta štev. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23) via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebina: Dušna premija — Slavite Gospoda vsi narodi! — Potreba ustanov za črne katehiste. — Apost. prefektura Sev. Katongo. — Zaupanje v pobožnost do Srca Jezusovega. — Misijonska uganka. — Čudežno ozdravljenje v Namakvalandiji. — Kratki misijonski dopisi. — Zrno. — Poglavar Kinanjui in njegovi sinovi. — † Škof Karara. — Motorno kolo v službi misijonov. — Zahvala in priporočilo afriškemu tisku. — Vesti iz Propagande. — Kronika. — Iz naše listnice. — Slike: Sv. Peter Klaver. — Mala Terezija trosi cvetke milosti. — Zamorska divjaka.

Darovi.

od 1. junija do 31. avgusta 1924.

Za splošne misijone: Din 16.793.95; L 403.05.

Za sv. maše: Din 190.—; L 17.70.

Za stradajoče: Din 157.—; L 30.—.

Za odkup sužnjev: Din 6.465.50; L 1.129.10.

Za botrinske darove: Din 3.692.50; L 758.—.

Za zamorčke: Din 848.25.

Za semeniščnike: Din 1.554.50; L 154.55.

Za katehiste: Din 100.—.

Za gobave: Din 51.50; L 5.—.

Za kruh sv. Antona: Din 9.641.40; L 144.20.

Za mašno zvezo: Din 3.240.55; L 73.—.

Za Klaverjev vinar in misijonsko zvezo: Din 402.—.*

Za otroško zvezo: Din 241.—.

Za afriški tisk: Din 859.08.

Za določene misijone: Din 1.114.05; L 25.—.

Darovi brez posebnega določila: Din 1.212.50; L 46.40.

Za določene namene (zidanje cerkva, rožnovenec itd.):
Din 295.—.

Za Klaverjevo družbo: Din 202.50; L 5.—.

Prispevki podpornikov in udeležnikov: Din 366.25.

* Roza Širca, tobačna tovarna, nabrala za »Klaverjev vinar«
Din 310.—.

Tisočkrat »Bog povrni« vsem blagim dobrotnikom!

Spomin za umrle. † Preč. o. Diring, C. S. Sp., v Bagamoyo. —
Castili misijonski bratje: Simon, Viktor in Lorenc, iz reda redempto-
ristov, umrli v Marianhillu. — Čast. M. Veronika, Lagos. R. I. P.

ODMEV IZ AFRIKE

**Katoliški mesečnik za
pospeševanje afriškega
misijonskega delovanja**

**V zvezi z mnogimi afriškimi
misijonarji urejajo:**

Klaverjeva družba

**Sv. Peter Klaver
apostol zamorcev, presli za nas!**

Dušna premija.

**V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški
misijonski škofje in misijonarji letno 500 svetih maš.**

Slavite Gospoda vsi narodi!

Pričelo se je sveto leto, katero je Cerkev že lansko leto na praznik Kristusovega vnebohoda napovedala. Angeli so zatrobili v nebeških dvoranah in odprla so se vrata božjih zakladnic. In kakor so nekoč Izraelci zajemali vodo iz vreleca zveličanja, tako hitijo sedaj verniki z vzkliki hvaležnosti k vrelcu milosti, katerega je odprl namestnik Kristusov. Kdaj je sv. Cerkev pričela obhajati sv. leto in kakšni obredi se vršijo v Rimu ob otvoritvi svetega leta, ko sv. oče z zlatim kladivom odprejo »jubilejna vrata«, to ste, dragi čitatelji, brali že v Klaverjevem Kolarju in zato o tem tukaj ne bomo podrobneje razpravljali.

V starem testametu so v sv. letu sužnji zopet dobili prostost, posojila so se popustila, ljudstvo je z veseljem Boga hvalilo in počivala je zemlja. V novem testametu

dobijo vsi spovedniki za ta čas izredno veliko oblast odvezovati od grehov, ki so sicer pridržani škofu ali papežu; odvezovati od obljub ali pa jih v druge spreminjati itd. Zato vsak verni kristjan veselega srca pozdravlja sv. leto in hvali Boga za milost, da ga je mogel doživeti. Naš sklep na pragu novega leta bodi: nihče izmed nas tega svetega časa neče zamuditi ali zanemarjati, črpali bomo iz zlatih virov, katere nam ponuja neskončna milost božja. Črpali zase, za svoje drage, za našo ljubo domovino, za namene sv. očeta, za vesoljni svet. Ne zapirajmo božjemu glasu src; izgine naj sovraštvo in neprijaznost in namesto teh naj vzklije ljubezen in radodarnost v najlepši čistoti. Tako tudi božje očetovsko srce ne bo stavilo nobenih mej in nas bo v tem sv. letu obsipalo s svojimi velikimi milostmi po naši želji in prošnji.

Da, po naši želji! Čim več bomo hrepeneli, za čim več bomo prosili — tem več bomo dobili! O božji Jezus! ali ni Tvoje veselje, da uboge človeške otroke, ki žejni Tvojih milosti zaupno prihajajo k Tebi, obdaruješ z milostmi, katerih bi si mi Tebe niti prositi ne upali? Glej torej, o naš predobri Jezus, v Tvoje presveto srce stavimo vse svoje zaupanje!

Toda, ljubi bralci, še so ljudstva in narodi, ki tega božjega Srca še ne poznajo. Kateri misijonski prijatelj bi v sv. letu ne molil iz vsega srca, da kmalu postane en hlev in en pastir? O ti ubožci, tudi oni bi pohiteli h Kristusu, če bi ga poznali, pa vezi suženjstva in teme jih oklepajo, ne najdejo poti... Sedijo še v temi poganstva... Molimo! Sv. oče, kot pastir vseh narodov, čuti posebno ljubezen do teh ovčic, zato želi, da bi bilo sv. leto še posebno misijonsko leto. Velika mednarodna misijonska razstava v svetem mestu Rimu bo nudila vsestranski vpogled na obširna polja misijonstva. Posvetovanja in raznotere skušnje bodo novi uspehi za misijone in tudi za domovino. O da bi naša srca gorela v sveti misijonski gorečnosti, kako malo bi se nam zdelo to, kar smo doslej storili! Zato dalje, dalje! Še gorečnejše bomo molili za razširjanje božjega kraljestva, še rajši darovali od svojih prihranjenih novčičev in če nas Bog kliče, bomo tudi z veseljem žrtvovali sami sebe za misijonarje, misijonsko sestro ali pomožno misijonarko. Za rešitev duš ni nič preveč!

Iskreno prosimo vse ljube naročnike, naj ostanejo zvesti našim misijonskim listom »Odmev« in »Zamorček« ter nam za sv. leto pridobijo še mnogo novih naročnikov.

Vdano zahvalo izrekamo vsem blagim dobrotnikom, ki so nas doslej tako velikodušno podpirali! Iz srca kličemo vsem:

blagoslovljeno in milostipolno sveto leto!

Da, **blagoslovljeno!** Ker kjer je blagoslov, tam je tudi sreča, blagostanje, mir. Poseben blagoslov pa počiva nad misijonsko miloščino, zato dragi naši prijatelji, ne pozabite ubogih afriških misijonov tudi ne v bodoče, da bodo kmalu »Gospoda hvalili vsi narodi!«

Potreba ustanov za črne katehiste.

Apostolski vikarijat Togo.

Škof Cesson, od lyonskih misijonarjev, novoposvečeni apostolski vikar v Togo, piše naši vrhovni voditeljici:

Vsled velikodušnosti naših dobrotnikov smo mogli v letu 1922. število naših katehistov od 34 na 67 zvišati. Glede katehistov imamo naslednje pravilo: Pomnožitev katehistov je vselej tudi povečanje uspeha in nasprotno je znižanje njihovega števila vselej tudi zmanjšanje napredka.

Ko smo 1919 prišli v Togo, nam je bil ta kraj vsled slabega stanja v veliko žalost. Preživel je strahote štirih vojnih let, med katerim časom so se morali misijonarji omejiti le na podpore, ki so jih dobivali na lici mesta. Med tem časom tudi niso smeli prosto potovati in svoje zveste katehiste v dobrem potrjevati. Uspeh je bil sledeči: 1913 je bilo 197 stranskih postaj; 1918 le 36; medtem ko je število katehistov padlo od 228 na 34. Ako vsahne tudi to število, potem je vsahnila življenska moč misijona.

Čim več katehistov bomo imeli, tem bolj bo naše delo napredovalo. Seveda se dobe dežele, kjer misijonarji delajo brez posebnih uspehov. Ta ljudstva gotovo še niso zrela za sprejetje Evangelija: ali so vdana islamu, ali pa njihov čas še ni prišel. Tu pa je, vsaj južno od Togo, ljudstvo še za vero sprejemljivo, in ga nekaj vleče h krščanstvu. Ako se ne izpreobrne v večjem številu, je vzrok ta, ker mu manjka označevalcev. Kaj bi mi mogli doseči brez katehistov? Le malo. Toda z njihovo pomočjo se je našim misijonarjem posrečilo, da so kristjane, ki so že več let bili sami sebi prepuščeni, h gorečnosti vzbudili.

Z njihovo pomočjo postajajo naše stranske postaje zopet središče verskega življenja; njim se imamo zahvaliti, da se

zopet polnijo šole in katehumenati. Kristjani, ki so pred dvema ali tremi leti odgovorili potujočemu misijonarju na vprašanje: »Kje so pa kristjani tega kraja?« — »Kristjani? Ne vemo,« — ti kristjani prihajajo sedaj zopet bliže in se poboljšujejo, odkar so se katehisti med njimi stalno naselili.

»Brez katehistov,« tako mi odgovarjajo patri misijonarji, »so naša potovanja popolnoma brez uspeha.« Kaj pomaga, ako misijonar ostane dva ali tri dni v kaki vasi — in res za več dni ni časa —, ako ni bilo nikogar, ki bi bil ljudi na ta obisk pripravil? Kraj Tsevie je značilen zgled za to. V tem lepem kraju je bil dušni plevel bohotno pogнал. Versko življenje je pojemalo, dokler niso patri, zaupajoč na božjo previdnost, sklenili, da povsod nastavijo katehiste in to brez drugega dohodka kot 3 funte šterlingov, ki sem ga jim dovolil. Danes imajo ti patri 10 katehistov, 100 učencev in mnogo katehumenov, in vsak mesec pride na več ko 10.000 svetih obhajil.

Vsled pomanjkanja misijonarjev so katehisti za verski napredek neobhodno potrebni. Toda za njih vzdržnino bi potrebovali visokih glavníc. Ustanove za katehiste so edino sredstvo, da to dosežemo; ker le ustanove so poroštvo, da bo delo uspelo, ker so avtomatična vsakdanja hrana. Vsled ustanov so mogli patri v Steyl-u v letu 1918 228 katehistov vzdrževati. Te glavnice, ki so se bile v teku 28 let natekle, bi zadostovale v normalnih razmerah. Še so tu; toda ker je marka tako globoko padla, nam trenutno nič ne pomagajo. Jaz se zanašam na velikodušne dobrotnike, ki nam bodo pomagali. Glavnice teh ustanov bi se naložile v deželi, kjer so bile darovane. Izkušnja uči, da je bolje, da se misijonske podpore ne nalože na vrednote ene in iste vrste.¹

Več oseb ali društev bi se združilo, da nalože glavnice za ustanovo. Le bogati morejo naenkrat ali v več obrokih darovati potrebno vsoto. Dobro bi bilo, da tudi v oporoki kdo zapusti večjo vsoto v ta namen. Načinov je več, da lahko vsak po svoje pripomore do vresničenja te misli. Tri ustanove na leto! To je naša želja, in to bi delu zagotovilo stalnost.

Potrebujemo katehistov in jih bomo v bodoče potrebovali še več, zato ker mislimo svoj delokrog razširiti, Februarja in marca sem bil nastopil preiskovalno potovanje na sever. Ta pot je bila zelo zanimiva in poučna. Sklenili smo, da se lotimo teh krajev, kakor hitro nam pride večje število misijonarjev

¹ Družba sv. Petra Klaverja se po možnosti varuje, da bi njej darovana misijonska darila zamenjala z drugo vrednostjo. Ona naloži v domači deželi denar v bankah, po katerih jih potem misijonarjem čekovno pošilja. Mislimo, da je ta način najugodnejši in najvarnejši. (Opomba uredništva.)

na pomoč. Gre za to, da se tega obljudenega kraja takoj polastimo, preden pridejo še muslimani, ki dozdej še niso bili tukaj. Za to pa bomo potrebovali večje število katehistov.

Ako tudi mora misijonar kak kraj zopet zapustiti, ostane vsaj katehist na mestu. Ljudje, ki so se ga privadili, so mu udani kakor misijonarju. Kadar bodo katehisti povsod vdoma-

Zamorski katehist s svojo družino.

ženi, bodo tvorili organizacijo domačih oznanjevalcev, ki bodo delo nadaljevali tudi v slučaju, da bi bili evropski misijonarji prisiljeni kraj zapustiti. Nadomestovali bi misijonarje za daljši ali krajši čas do njihovega povratka. In namesto da bi morali vse iznova začeti, kot so morali v Togo po tej vojski, bi morali misijonarji poprijeti kar tam, kjer so bili popustili.

Tudi je treba vpoštevati splošno željo po samovladi, ki je pri zamorcih zelo živa. Kakor hrepene po domači vladi, tako si žele klerikov domačinov.

V naši glavni hiši, Rim 23, via dell' Olmata 16, more vsakdo zvedeti za velikost glavnice za deželo, kjer živi. Seveda cena vsled labilnosti valute ni stalna. Misijonarji mislijo, da bi zadostovala približna vsota 15.000 franc. frankov.

Apostolska prefektura Sev. Katongo.

Pismo apostolskega prefekta msgr. Lempereur naši vrhovni voditeljci:

Izza leta 1899. sem misijonar in sicer večidel svojega življenja v Afriki v apostolskem vikarijatu Bagamoyo. Osem ur od Plonge smo v Mvimi ustanovili postajo Marijo Terezijo, za kar se imamo zahvaliti Vaši ustanoviteljici. Veliko hvalo smo dolžni njej in Klaverjevi družbi. S hvaležnostjo združujemo tudi veliko spoštovanje do grofice Ledóchowske. »Po njih sadovih jih boste spoznali.« Da — spoznal sem jo po njenih sadovih požrtvovalnosti napram revnim afriškim prebivalcem. Odkar je umrla, se je moje spoštovanje spremenilo v brezmejno zaupanje. Nemogoče, da bi s svojo priprošnjo pri Bogu ne podpirala svoje ustanove.

In kaj naj Vam povem o mladi afriški cerkvi? Apostolska prefektura Severne Katange meri 50.000 kvadratnih kilometrov. Šest misijonov leži na tem ozemlju: Kulu, Ankoro, Kongolo, Lubunda, Malala in Kindu. Z božjo pomočjo in sodelovanjem sotrudnikov bomo ustanovili še druge; to je neobhodno potrebno. Nas je 16 duhovnikov, 4 bratje in 12 sester. To ni mnogo; toda kmalu upamo dobiti več evropskega osobja in potem imamo tudi mnogo domačih katehistov.

Navzlic našim pomanjkljivim sredstvom smo začeli z malim seminarjem za domačine v Maleli. Potem je tukaj neko drugo delo krščanske ljubezni: dva doma za približno 100 mulatskih otrok, dečkov in deklic. Dečke vodi neki pater, da bodo pozneje katehisti vsak po svojih zmožnostih. Deklice so izročene v Kindu sestram v vzgojo, ki z veliko vnemo zanje skrbe. Vse to pa in še drugo, kar nameravamo vpeljati, stane denarja. Upamo, da nam ljubi Bog tega po Klaverjevi družbi dodeli.

Zaupanje v pobožnost Srca Jezusovega.

Sestra M. Beatrice O. S. B. piše iz Gobabisa, Južno-zahodna Afrika, vrhovni voditeljici Klaverjeve družbe:

Dovolite mi, blagorodna gospa, ponižno prošnjo. Nedavno sem brala v »Glasniku Srca Jezusovega«, da Klaverjeva družba posebno skrbi za to, da pridejo med ljudstvo lepe podobe Srca Jezusovega. To vem tudi iz lastne izkušnje, ker smo tako podobo imeli v naši misijonski postaji Kwirow v Vzhodni Afriki, ki nam jo je podarila pokojna ustanoviteljica Vaše družbe. V spominu mi bo ostala za vselej pobožnost Srca Jezusovega vsak prvi petek v mesecu, ko so naše zamorske deklice pristopale k sv. obhajilu.

Tu v Gobabisu imamo le 40—60 šolskih otrok, in nam je zelo težko jih vzgajati radi raznih neprilik, zlasti radi razlike v jeziku in še radi raznih drugih reči. Ali bi ne pomagala tu pobožnost do Srca Jezusovega? Dobro bi bilo postaviti v našo šolo veliko in lepo podobo Srca Jezusovega, pa tudi manjše podobice bi nam dobro došle, da bi jih podarili raznim družinam.

Za naše otroke bi si želele preprosto temno obleko in trdne kratke hlačice. Otroci do 14. leta letajo večinoma v kratkem zakrivalu okrog, kar je popolnoma nezadostno. Ako imate kaj obleke na razpologo, lepo prosimo, da jo pošljete.

Milodare za sohe ali podobe Srca Jezusovega, da se ta pobožnost v Afriki vedno bolj razširi, s hvaležnostjo sprejema Klaverjeva družba v Ljubljani, Miklošičeva cesta 3.

Misijonska uganka.

Šestdeset krat šest.

(Nadaljevanje.)

Naši čitatelji se gotovo še spominjajo oklica preč. g. P. Carrarda, ki je izšel v »Odmevu« pod zgornjim naslovom v oktoberski številki. Tu sledi nadaljevanje.

Tsaratanana, meseca decembra.

Kako je z rešitvijo uganke, ki sem jo vam bil predložil pred tremi meseci? Željno jo pričakujem. Kaj pravite na to? Dva požara smo med tem časom imeli v vasi, tretjega pa v gozdu, da je veter zanašal plamen v vas. Nočem več o tem pisati; vendar imate dosti tvarine za premišljevanje...

Strahovit vihar je našo cerkveno streho močno poškodoval, in sedaj se bliža doba deževja. Potem je slamnata tako težka, da se ostrešje krivi pod njo. Že zadnjič med verskim poukom smo čuli, kako je pokalo tramovje. Močno nas skrbi, in vam to skrb potožimo. Vi jo morate v veselje spremeniti. Še enkrat vas spomnim na uganko: »Šestdeset krat šest!« ... t. j. 360 kosov železne pločevine po 10 frankov kos.

Čudežno ozdravljenje v Namakvalandiji.

Natančno avtentično poročilo prevzvišenega misijonskega škofa Simona, O. S. T. S., Matjeskloof, Afrika.

Mislil bi, da grešim zoper Boga in svetnike in zoper cerkev, ako bi še nadalje prikrival milost, ki je bila podeljena v Matjeskloofu ob devetdnevnici. Zato hočem nakratko poročati, kaj se je tam zgodilo v decembru 1923.

V preteklem mesecu novembru je umrla v Springboku mati zamorka, ki je zapustila tri otroke, izmed katerih je bila najstarejša, Katarina Afrikander od rojstva pohabljena, tako da še nikdar v življenju ni bila storila koraka. Obe nogi sta ji bili v kolenu pod stegna podviti, in kolena so bila tako trda, kot da so sama kost brez kit in živcev. En brat, ki je imel isto telesno hibo, je bil umrl 6 let star.

Mestni magistrat je bil mnenja, da bi se dalo te otroke najboljše preskrbeti pri oblatinah sv. Frančiška Saleškega, ki so vodile sirotišnico v Matjeskloofu. Pismeno je zaprosil sestro prednico, da bi sprejela te tri otroke v varstvo in je obljubil, da hoče pri vladi izprositi podporo zanje.

Sestra Frančiška Terezija, ki vedno z veselim srcem bližnjemu dobro stori, ni dolgo premišljevala o težavah, kakor: Veliko dela, revščina v misijonu itd., ampak je rekla kakor ponavadi: »Bog bo poskrbel!« in je odgovorila magistratu: »Pošljite otroke, sprejeli jih bomo.« — Že drugi dan so otroci dospeli v Matjeskloof. Toda kakšni so bili ti ubogi otroci! Zaviti v cunje in izstradani, da se je videlo, kaj so vse prestali. Ob tem pogledu si je rekla sestra: »Ali ni bilo nemodro, da smo ta bitja sprejeli? Vladna podpora jih ne bo rešila. Potrebni so tečne hrane, obleke in zdravniške oskrbe in negovanja. Kako naj jim vsega tega dam? O Bog, ti mi pomagaj in mi pošlji kaj denarja, da tem sirotam kupim vsaj najpotrebnejše. To mi bo v znamenje, da sem prav storila, ko sem otroke sprejela.« Obenem se je priporočila »mali cvetki« (bl. Tereziji Jezusovi), da ji pripomore do potrebnega daru.

Uslišana molitev.

Kmalu po tistem je dobila sestra Frančiška Terezija pet funtov šterlingov in 11 šilingov od nekega misijonskega prija-

Mala Terezija trosi cvetke milosti na svoje častilce.

telja, ki pa ni vedel niti za zadrego v misijonu, niti za njeno prošnjo do Boga. Po tem je bila prepričana, da je božja volja, da se tri sirote vzgajajo v Matjeskloofu in si je obljubila, da

bo storila, kar ji je mogoče, da vzgoji iz teh otrok dobre ljudi. Vendar jo je skrbelo, kaj bo s pohabljeno deklico, ki si sama ni mogla prav nič pomagati, pa tudi drugega človeka ni pustila do sebe in je zelo vpila, če se jo je hotel kdo dotakniti, kajti noga jo je zelo bolela. »Ako se bolečina ne zmanjša — je mislila sestra — potem vem, da ne bom za deklico mogla veliko storiti; kajti imam še 40 drugih gojencev, sem glavna učiteljica na šoli, ki šteje 115 učencev in imam samo dve pomožni učiteljici.« Obrnila se je zopet na Boga, rekoč: »Kako lahko Ti je storiti, da bi deklica zopet hodila, kajti Tvoja moč je brezmejna«. Pričela je s sestrami in gojenkami opravljati dne 5. decembra devetdnevnic k »mali cvetki«.

Devetdnevnic.

Sestra Frančiška Terezija je nesla pohabljeno deklico v cerkev in jo je položila na oltarjeve stopnice. Vsi so zelo vneto molili. Katarina, ki so jo bili naučili izgovarjati: »Mala cvetka, pomagaj mi, da bom hodila!« je te besede vedno iznova ponavljala med molitvami, vendar prvi dan ni bilo nobenega zboljšanja. Drugi dan po molitvah so deklico nesli v sestersko hišo, tam pa je — v neizmerno veselje in začudenje vseh — stegnila nogi in se postavila pokonci. Hoditi pa še ni mogla. Tretji dan so jo zopet nesli v cerkev. Sestra Frančiška Terezija je po molitvah postavila otroka na noge, je stopila v tem, ko je držala podobico bl. Terezije v rokah, nekoliko korakov nazaj in je zaklicala s tresočim glasom: »Pridi deklica, pridi in vzemi tole podobico!« Deklica je šla naravnost proti njej in ji je vzela podobico iz rok. Otroci in drugi so bili polni veselja, in sestra Frančiška Terezija je rekla, da do smrti ne bo pozabila čustev, ki so ji tisti trenotek preplavljala dušo. To pot deklice niso nesli v hišo, ampak je sama šla. Tam je Katarina sedla, zopet vstala in smehlja je hodila sem in tja. Ko so njeni sorodniki slišali o dogodku, so prišli, da bi deklico videli, in lastnim očem so komaj verjeli, ko so videli deklico hoditi; kajti vedeli so, da je bil zdravnik, ki jo je preiskal, rekel, da je nemogoče, da bi otroku kdaj noge služile. Prihodnjo nedeljo je prišlo zopet mnogo drugih, ki so se temu silno čudili.

Danes Katarina hodi, skače in teka kakor drugi otroci in z lahkoto gre po stopnicah proti cerkvi. Ako jo vprašate: »Kdo te je ozdravil?« Vam odgovori: »Mala cvetka.« Često celo ponoči v spanju drži podobico bl. Terezije v rokah.

Na moj predlog so peljali deklico k zdravnikoma v O-kiepu in Zonkordiji, ki sta oba drugoverca. Oba sta izjavila, da je bilo to izvanredno ozdravljenje, podobno ozdravljenjem, o kakršnih poročajo iz Lurda.

Te Deum laudamus!

Ne moremo se Bogu dovolj zahvaliti za to posebno, nam revnim afriškimi misijonarjem izkazano milost. Nimamo besedi, da bi se presv. Srcu Jezusovemu po »mali cvetki« mogli dovolj zahvaliti. Res: msgr. Kolbe je na višje navdihnjenje naprosil sv. Očeta papeža Benedikta XV., da bi imenoval bl. Terezijo za patrono južnoafriških otrok. Vsi naši otroci so prošnjo podpisali in težko pričakujejo dne, ko ji bo ta naslov pridejan. Ko je »mala cvetka« ubogi Katarini Afrikander izkazala toliko dobrega, kaj bo še drugim! Prepričan sem, da bo to čudežno ozdravljenje, ugotovljeno po dveh zdravnikih, potrdilo naše katoličane v veri in jih nagnilo, da bodo še gorečnejše častili presveto Srce Jezusovo in blaženo Terezijo.

Kaj je vreden en sam „Bog plačaj“? Več kot kup zlata in srebra, več kot ves svet! Če pa prelehtamo, se „Bog plačaj“ hvaležnih misijonarjev — o kakšna sreča akšen blagoslov za nas!

Kratki misijonski dopisi.

Kratki misijonski dopisi.

P. Torrend, D. J. Rhodesia: »Jaz se nahajam sedaj v Chigomora, poldrugi dan hoda od bregov Zambezije. Dospel sem 15. t. m. Že drugi dan mi je pokazal poglavar primerno mesto za zidavo šole in, ako Bog da, tudi cerkve. Obenem je ukazal otrokom, dečkom in deklicam, da me v vsem ubogajo. Začeli smo izdelovati opeko, kositi travo in tesati tramove za ostrežje. V desetih dneh smo postavili iz sirove opeke stene in hišo pokrili. Sedaj pride približno 15 dečkov vsak dan, da se uče brati, pisati in peti, posebno cerkvene pesmi. Po pouku sedemo v senco pod drevesa, kjer nas že čaka kakih 30 odraslih ljudi, ki bi se radi učili molitvic in katekizma. Vsi, z načelnikom vred, želijo sprejeti sveto vero. Sv. krst bodo sprejeli bržkone v dveh letih.

Msgr. Tonizza, frančiškan in apostolski vikar Libte: »Ta apostolski vikarijat obstojt po volji bo-

žji že tri leta. Zelo veliko sadov je že obrodil. Jezusovemu Srcu bomo posvetili cerkev, ki jo sedaj zidamo. Zato priporočam to delo molitvi in podpori članov Klaverjeve družbe, da bi se nas družba vedno spominjala in nam pomagala.«

Škof Classe iz družbe Belih očetov, apostolski vikar Ruande, osrednja Afrika, 18. sept. »Mali in veliki seminar se krasno razvijata. Naš mali novicijati domačih sestrič, ki ga vodijo Bele sestre, šteje 15 novink in 13 pripravnic. Zrno je padlo na rodovitna tla in čaka, da bo vzkalilo. Sedaj nas skrbi kako bo s šolami in cerkvami. Šole bi morali razširiti, da bi mogli tekMOVATI s protestantskimi ločinami, cerkve pa postajajo čezdalje revnejše, četudi je kristjanov vedno več. (Sedaj je 23.284 novokristjanov in 7.104 katehumenov.) Našim cerkvam manjka marsikaj, kar bi moglo tem ljudem predočiti veličastvo in lepoto naše sv. vere. Toda ne maram preveč tožiti, am-

pak Boga hvalim, ki je našim črnecem tako dober in ki vodi srca dobrotnikov, katerim moramo za marsikaj hvaležni biti.«

Msgr. Carmonkel, O. Cap., apostolski prefekt belg. Ubanghi-je, 5. dec.: »Kako naj se Vam zahvalim za velikodušnost, s katero podpirate naše delo. Vi ste naša podpora v tisočeri težavah našega misijonskega dela. Zaupanje, ki ga vedno stavim v presv. Srce Jezusovo, me nikdar ne vara, kajti Jezus uliši vedno svoje zveste. On gane usmiljena srca, da nas podpirajo v naših potrebah. In kaj naj storim boljšega za Vas in za Vaše sotrudnike, kot da prosim Jezusa,

da naj še v prihodnie dodeli mnogo dobrotnikov, ki bodo Vam pomagali z denarnimi sredstvi podpirati razširjenje sv. vere po paganski Kongi. — Meje prefekture se bodo, upam, kmalu razširile; obilna žetev nas čaka v kraju Jakoma. Naši očetje bodo poučevali osnovne šole in ustanovili malo semenišče. Vaše velikodušno darilo mi pomaga, da začenjam s pripravami. Jaz bom zaukazal vsem misijonarjem, da darujejo vsako leto 6. julija po eno sv. mašo za go. grofico Ledochowsko, kakor tudi, da naslednjo nedeljo po tem dnevu zbero vse svoje vernike k celokupnemu zborovanju.

Poglavar Kinanjui in njegovi sinovi.

Piše škof Neville, C. S. Sp., Sansibar

Kinanjui je mogočen poglavar Kikujcev severno-vzhodno od Nairobija, glavnega mesta britske Vzhodne Afrike. Njegova posestva so zelo obsežna. Je najmogočnejši poglavar v deželi in zelo bogat. Velike postave je, mož lepe vnanjosti. Vestno pa se drži navad svojih prednikov; zato je nasproten vsem novotarijam, ki se ne vjemajo s šegami njegovih prednikov in z njegovo k mesenosti nagnjeno nravo. Izprva je bil tudi nam sovražen ter je zastavil ves svoj vpliv pri poglavarjih in starešinah dežele, naj nikar ne puste pošiljati otrok v naše šole in ne odraslih k pouku v katekizmu. V naše malo misijonišče v bližini njegovih vasi je prihajalo le malo tamošnjih domačinov, ker so se vsi bali zameriti se mogočnemu poglavarju in njegovemu ministru.

Toda glejte čudežno delovanje milosti božje, ki more omehčati in zase pridobiti tudi najbolj trda, najbolj zakrknjena srca! Zadnji božični večer je bilo krščenih lepo število katehumenov, med njimi tudi pet sinov poglavarja Kinanjuija.

Njih stari oče je bil ob skušnji ves dan pri nas, je poslušal skušnjo in je moral pred vsemi navzočimi dati dovoljenje, da smejo njegovi sinovi sv. krst sprejeti. Poskrbel sem, da je izjavil to javno, v šoli. Pri krščanskem nauku mu je zlasti ugajalo, ko sem razlagal dolžnosti otrok do

staršev ter pripomnil, da so vsi navzoči, najsi bi bili tudi sinovi poglavarjevi, dolžni svojim staršem skazovati spoštovanje, ljubezen in pokorščino razen če bi jim starši zapovedali kaj, kar bi bilo proti volji Boga, ki mu morajo biti pokorni tudi najmogočnejši zemeljski kralji.

Nato je izjavil Kinanjui pred o. R a u l t o m in menoj, pred svojimi sinovi in vsemi zbranimi, da zato ne pošilja sinov več v protestantsko šolo, ker postanejo gojenci tam ne boljši, ampak slabši. Pač so se tam marsikaj naučili, niso se pa navzeli ne lepega vedenja ne vernega duha.

Dva zamorca divjaka. Pokrivalo imata napravljeno iz školjk.

Tako vidite, da celo poganski poglavar zametava mnenje tistih, ki hočejo vero iz šole vreči in zahtevajo samo suhoparno znanje. Kinanjui pač spoznava s svojo prirodno bistroumnostjo in vidi na lastne oči, da so naši preprosti podeželski kristjani mnogo boljši nego marsikak »škric«, ki bahato postopa po mestnih ulicah in se vdaja grešnemu življenju. — Molite za naše novokrščence, da bi ostali stanovitni v dobrem; saj bo njih življenje mnogo vplivalo na večje ali manjše razširjanje naše sv. vere v teh pokrajinah.

† Škof Karrara.

Ze v oktoberski številki lanskega leta je prinesel »Odmev« cenjenim bravcem žalno vest o smrti premil. g. škofa Karrara, apostolskega vikarja Eritreje v Afriki. Danes bomo na kratko opisali slovesnost mrtvaškega cerkvenega opravila, ki se je vršilo dne 17. julija l. l. v Rimu za blagega pokojnika in sicer v etiopskem zavodu, kjer se vzgajajo črni duhovniki-domačini, imenovanem »Collegio St. Stefano dei Mori«, prav blizu bazilike sv. Petra.

Črno sveto mašo je opravil zamorski duhovnik po etiopskih obredih, pri kateri so asistirali in peli črni bogoslovci. — Cerkev je bila žalno okrašena. Po sv. opraviilu je spregovoril čast. o. Ferdinando, kapucin, dolgoleten tajnik škofa Karrara v Eritreji ginljivo žalnico v spomin blagemu pokojniku. Orisal je v velikih potezah čednostno in apostolsko življenje predragega umrlega. Poznalo se je, da mu je vse te besede narekovalo navdušenje in spoštovanje do dobrega pastirja, govorilo je srce otroške ljubezni in hvaležnosti ob bridki izgubi dobrega očeta.

Če. očetje kapucini so se mnogoštevilno udeležili svetega mrtvaškega opravila. Sami so zapeli, stoje z gorečimi svečami okrog katedrala, pretresljivo »libero«. Razen teh je bilo navzočih pri svetem opraviilu mnogo dostojanstvenikov iz svetnega in duhovskega stanu. Tudi nekaj članov Družbe sv. Petra Klaverja je imelo srečo prisostvovati svetim obredom in toliko obžalovanemu cerkvenemu knezu Afrike izkazati zadnjo čast. Med temi je bila neka naša abesinska novica, ki se ima Msgr. Karrara zahvaliti za veliko dobrot. Premil. g. škof Karrara jo je privedel v verski zavod »pomožnih misijonark« Družbe sv. Petra Klaverja, kjer se čuti sedaj tako srečno in kjer deluje, moli in žrtvuje za spreobrnjenje svojih črnih rojakov v daljni Afriki.

Motorno kolo v službi misijonov.

Preč. P. Rimli, M. L., piše 21. maja iz Assahuna naši vrhovni voditeljici: Z nepričakovano dragocenim darilom ste mi, blagorodna grofica, napravili silno veselo presenečenje. Tudi premil. gospod škof je bil radostno presenečen, ko sem mu sporočil, da ste mi v svoji veliki dobrotljivosti obljubili motorno kolo. Zelo sem Vam hvaležen v svojem imenu in v imenu tukajšnjih kristjanov in paganov. Naj spremlja božji blagoslov Vas, Vašo Klaverjevo družbo in Vaše dobrotnike — to je moja vsakdanja molitev. Kolo je dospelo sem v dobrem stanju in se je začelo takoj rabiti za dobro stvar. Stroj deluje brezhibno. Meni je sedaj mogoče na tako razširjenem ozemlju opraviti mnogo več misijonskega dela. Lahko razumete, da kjer so posamezne postaje 20 do 30 km vsaksebi, misijonsko delo trpi na izgubi časa, brez ozira na misijonarjevo utrujenost, vsled česar potem zopet misijonsko delo trpi. Sedaj se ne utrudim in ne izgubljam časa, za kar se imam zahvaliti Vašemu dragocenemu

darilu. Smatram pa sedaj za dolžnost, da kolo večkrat rabim, da obiščem vse moje postaje, da kristjane v veri potrdim, poganom pa, ki jih je tu še mnogo, oznanujem pravo vero. Brez Vašega motorja bi mi bilo to le v mnogo manjši meri mogoče. S svojim darilom ste pa tudi prevz. gospodu škofu pomagali iz zadrege. Nenadoma sta zadnjič obolela dva patra in morata takoj v Evropo po nalogi zdravnika. Škof bi bil moral pustiti veliko ozemlje brez duhovne pomoči. Tedaj pa pride vesela novice, da je za Togo motor že na potu, ki ste ga podarili Vi, vrhovna voditeljica Klaverjeve družbe. Škofu je bilo ob tej novici, ko da mu je padel velik kamen od srca. Takoj mi je izročil veliko pokrajino Tsevie, češ z motorjem bom mogel oskrbovati tudi ta distrikt, dokler se ne dobe novi misijonarji. Seveda brez motorja bi to bilo popolnoma nemogoče. Kakšna škoda pa je, ako se kako ozemlje opusti, imate dokaze v Togo samem. Torej Vaše motorno kolo je zelo dragoceno darilo in **k o r i s t n o** obenem, darilo o pravem času in na pravem kraju. Tisočkrat: Bog plačaj! — NB.: **Koliko misijonarjev bi potrebovalo tako motorno kolo!**... Darila se sprejemajo: Klaverjeva družba, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3.

Zahvala in priporočilo našemu afriškemu tisku.

Komaj morem z besedo izraziti svojo zahvalo za »Berilo za Bene Mukuni«, darovano kaziškemu misijonu; vsi občudujejo popolnost tega dela.

*P. Torrend, D. J. misijonar
v Rodeziji, Južna Afrika, 26. novembra 1923.*

Obenem s tem Vam pošiljam rokopis za katekizem od preč. g. P. Bonneau-a ki ste ga obljubili tiskati. S tem se Vam zahvaljujem za novi dokaz zanimanja Vašega za moj vikarijat.

Nameravam misijon Pundus (rod trncev v Kongo), ki mu je katekizem namenjen, v prihodnjem maju zopet otvoriti.

*Msgr. Friteau, C. S. Sp., apostolski vikar
v Loangi, 22. oktobra 1923.*

Vesti iz propagande.

Apostolska prefektura v Vz. Uelle (Osrednja Afrika) je bila povzdignjena v apostolski vikarijat.

Apostolska prefektura v Zah. Uelle je bila tudi povzdignjena v apostolski vikarijat. Za prvega vikarja je bil imenovan preč. P. Armand Van Uytven.

Preč. P. Edvard Goethen, misijonar Srca Jezusovega, je bil imenovan za apostolskega prefekta Thsuapa.

Preč. P. Klerlein iz kongregacije sv. Duha je bil imenovan za apostolskega prefekta v Kroonstadu.

Kronika Družbe sv. Petra Klaverja.

Ljubljana, 14. sept. 1924. Kakor vsako leto, tako smo tudi letos obhajali praznik sv. Petra Klaverja s posebno cerkveno pobožnostjo. V cerkvi sv. Jožefa, pri oo. jezuitih, je bila zjutraj sv. maša v čast sv. Petru Klaverju, popoldne pa govor, litanije in nato darovanje za uboge afriške misijone. Slovesnost je bila prav mnogoštevilno obiskana.

V sredini cerkve je stala lepo ozaljšana slika sv. Petra Klaverja, apostola zamorcev, katero je naslikala in darovala plemenita dobrotnica. Pred podobo je bila izpostavljena ves dan relikvija velikega svetnika, obdana od gorečih sveč. Govornik, preč. g. o. Pristov S. J., je v glavnih obrisih razložil občudovanja vredno življenje svetega Petra Klaverja, ki je daroval vse življenje službi božji in rešitvi najubožnejših med ubogimi, nesrečnim zamorskim sužnjem. Ne le to, celo z večno obljubo se je zavezal postati suženj sužnjev, kar je z veliko požrtvovalnostjo do smrti izvrševal. Nadalje je opisal preč. govornik svoj obisk v zavodu »pomožnih misijonark« in njih neumorno delovanje za tako pomoči potrebne afriške misijone. Navduševal je pobožne poslušalce za pomoč zamorskim misijonom, zlasti pa vnelal gosposodične in dekleta za idealno delo »pomožnih misijonark«.

K sklepu je bilo darovanje za uboge misijone v Afriki, med katerim se je dala poljubljati relikvija. Prvič je zadonela v prostorni cerkvi lepa pesem na čast sv. Petru Klaverju, duhovnemu sinu svetega Ignacija.

Naj Bog povrne preč. g. govorniku njegove lepe besede! Želimo, da bi našle v srcih poslušalcev odmev in rodile obilen sad. Tudi preblagi dobrotnici za darovano sliko iz srca kličemo »Bog povrni!« Kako nas je veselilo, da je bilo krasno delo do praznika izvršeno. Enako naj ljubi Bog obilo poplača blagim darovalcem in vsem, ki so pri slovesnosti pomagali. — Vse v večjo čast božjo in rešitev neumrljivih duš!

Iz naše listnice.

Vnet naročnik nam piše: »Dragi časi so, zato nisem dosedaj mogel izpolniti obljube od 28. januarja glede naročnine. Zdaj pa mi gre že nekoliko laže. Človek se mora sramovati, ako bere misijonska poročila o pomanjkanju, ki ga morajo trpeti duhovniki med pogani. Meni kot delavcu se godi desetkrat bolje — zato pa sedaj hočem storiti za resno!«

Podpornica nam pošilja seznam udov mašne zveze in piše: »Ne dam se oplašiti, četudi se mi marsikaka ovira stavi na pot in ne gre vse tako gladko kot bi bilo želeti; vem namreč, da je potrpežljivost ravno toliko vredna kot velika gorečnost. Vse lahko obrnem v večjo čast božjo in v dušno izveličanje ljudi. Zato bom pridno delala, kjerkoli se mi bo nudila prilika.«

Duhovnik podpornik nam pošilja dar v denarju in piše: »Naročnina za časopise. Kar ostane, to je za afriški tisk, zato da bo Bog dal več blagoslova tudi domačemu tisku.«

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.
Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.

Praktični nasveti!

Zakaj bi si ne nabavil vsak naročnik in vsaka naročnica »Odmeva«, mali hranilni nabiralnik v prid zamorskim sužnjem? — Za pridobitev kake milosti vrže se vanj majhen darček; morebitni pregrešek se poravnava s tem, da se vrže novčič v ta nabiralnik; ako je kdo izmed domačih bolan, se mu izprosi ozdravljenje z majhnim darčkom, ki ga spustimo v nabiralnik. Na ta način smo ob koncu leta v posesti lepe vsotice v prid misijonom. Ako bi vsak bravec in vsaka bravka »Odmeva« v korist ubogim zamorcem tako ravnala, koliko dobrega bi zopet napravil naš preprosti »Odmev iz Afrike«.

Ali bi ne mogel vsak naročnik »Odmeva« lista, namesto da ga položi v omaro, poslati katerikoli premožni osebi, ki bi lahko veliko dala, pa našega dela ne pozna?

Koliko denarja se za nepotrebne namene izda! Tisoče duš bi se lahko z njim rešilo!

To so praktični nasveti, katerih se poslužuje marsikateri naših milih dobrotnikov, in od tod skrivnost njih darov. — Kdo ne bi rad sledil tem veliko-dušnim zgledom!

Na znanje.

Vsem cenj. naročnikom »Odmeva« in »Zamorčeka« prijazno naznanjamo, da je poštno ravnateljstvo odredilo, da se mora v bodoče pošiljati naročnikom vsak list p o s e b e j. Toliko v vednost, da ne bo nepotrebni reklamacij.

Za upravo:

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana.

Popolni odpustki.

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca januarja in februarja:

Dne 6. januarja, na praznik sv. Treh kraljev.

Dne 2. februarja, na praznik Marijinega očiščevanja.

Dne 24. februarja, na praznik sv. apostola Matije.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Reš. Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Zakaj sodelujem pri Družbi sv. Petra Klaverja?

Zato, ker ima najvzvišenejše namene. Družba sv. Petra Klaverja je bila ustanovljena leta 1894. s posebnim blagoslovom papeža Leona XIII. Je to pomožna misijonska družba, ki z besedo in tiskom pomaga pri pokristjanjevanju vse Afrike. Več kot 140 milijonov poganov je tam, naši nesrečni črni bratje in sestre, ubogi zamorski sužnji. Rešiti jih za nebesa, da bi tudi oni nekoč gledali božje obličje, je naša naloga!

Družba sv. Petra Klaverja je s pomočjo božjo in milodari blagih dobrotnikov od svoje ustanovitve do sedaj razposlala med uboge afriške misijone nad 14.173.145 lir za odkup sužnjev, za ustanovo črnih semeniščnikov, za botrinske darove itd. Natisnila in odposlala je misijonarjem nad 230.570 izvodov Katekizmov, Zgodb sv. pisma, molitvenikov in drugih potrebnih šolskih knjig v različnih jezikih zamorcev.

Pa kaj je to v primeri s tem, kar nam je še storiti! Odprite »Odmev«, berite ga, in čuli bodete klice misijonarjev, čuli pa tudi njih iskreno zahvalo! Zato kličemo z glasom, ki naj se razlega po vseh slovenskih logih in hišah:

naročajte

njene misijonske liste »Odmev« in »Zamorčka«! Razširjajte jih povsod! Vsak naročnik naj pridobi za sveto leto vsaj še enega novega naročnika! Kako bi mogel biti kdo v vaši fari, ki bi v svetem letu ne dal rad vsaj majhen milodar v podporo ubogih zamorskih misijonov. Treba jim samo malo namigniti. Koliko milosti bi pritegnila ta misijonska ljubezen na naše hiše.

»Lepšega, veličastnejšega, idealnejšega si ne vem na svetu, in le tedaj je vredno živeti, če sodelujemo na rešitvi duš in pomagamo k večji časti božji!«

(Mar. T. Ledóchowska.)

Iskrena zahvala presv. Srcu Jezusovemu, sv. Ani, Mali sestri Tereziji in ustanoviteljici Družbe sv. Petra Klaverja Mar. Ter. Ledóchowski za uslišanje v posebno važnih in velikih zadevah! — Sotrudnik Klaverjeve družbe v Belacrki.

Opozarjamo krščanske mladenke na poklic »pomožnih misijonark za Afriko«, ki posvetijo vse svoje življenje službi misijonov. — Natančneje o tem se izve pri Klaverjevi družbi.